

The Holy See

Poslanica papeža Benedikta XVI. za svetovni dan mladih 2012

»Veselite se v Gospodu zmeraj!« (prim. Flp 4,4)

Dragi mladi,

vesel sem, da se lahko ob priliki 27. svetovnega dneva mladih [1] spet obračam na vas. V mojem srcu je še vedno živo prisoten spomin na srečanje v Madridu lani avgusta. To je bil poseben milosten trenutek, ko je Gospod blagoslovil navzoče mlade, ki so prišli z vsega sveta. Bogu se zahvaljujem za mnoge darove, ki jih je zbudil v tistih dnevih in ki se bodo v prihodnosti še pomnožili za mlade in skupnosti, ki jim pripadajo. Sedaj smo usmerjeni že k naslednjemu srečanju v Rio de Janeiru leta 2013, ki bo sledilo temi »*Pojdite in naredite vse narode za moje učence!*« (prim. Mt 28,19).

Letošnje geslo svetovnega dneva mladih je vzeto iz Pisma apostola Pavla Filipljanom: »*Veselite se v Gospodu zmeraj!*« (prim. Flp 4,4) Veselje je namreč eden od osrednjih elementov krščanske izkušnje. Tudi na vsakem svetovnem dnevu mladih doživljamo veliko veselje, veselje skupnosti, veselje, da smo kristjani, veselje vere. To je ena od značilnosti teh srečanj. In vidimo, kako je to privlačno: v svetu, ki ga pogosto zaznamujeta žalost in nemir, je veselje pomembno pričevanje za lepoto in zanesljivost krščanske vere.

Cerkev je poklicana, da svetu prinaša veselje, pristno in trajno veselje, ki so ga angeli v noči, ko je bil rojen Jezus, oznanili pastirjem v Betlehemu (prim. Lk 2,10): Bog ni samo govoril in delal čudežnih znamenj v zgodovini človeštva, Bog se nam je tako približal, da je postal eden izmed nas

in je šel skozi vsa obdobja človeškega življenja. V današnjem težkem kontekstu bi mnogi mladi v vaši okolici res morali slišati, da je krščansko oznanilo oznanilo veselja in upanja! Z vami bi torej rad razmišljal o tem veselju in o poteh, po katerih ga je mogoče najti, da bi ga lahko vedno globlje živeli in bili njegovi glasniki za tiste, ki vas obdajajo.

1. Naše srce je ustvarjeno za veselje

Želja po veselju je vtisnjena v notranjost človeškega bitja. Naše srce onkraj neposrednih in začasnih zadovoljitev išče globoko, popolno in trajno veselje, ki bi dalo »okus« življenju. In to velja predvsem za vas. Mladost je namreč obdobje nenehnega odkrivanja življenja, sveta, drugih in samih sebe. To je čas odprtosti v prihodnost, v katerem se pokaže velika želja po sreči, prijateljstvu, povezovanju in resnici, čas, ko sledimo idealom in snujemo načrte.

Vsak dan nam Gospod ponuja veliko preprostega veselja: veselje, da živimo, veselje nad lepoto narave, veselje nad dobro opravljenim delom, veselje služenja, veselje pristne in čiste ljubezni. In če pozorno pogledamo, odkrijemo še mnogo drugih razlogov za veselje: lepe trenutke v družinskem življenju, izraženo prijateljstvo, odkritje svojih osebnih sposobnosti in doseganje dobrih rezultatov, pohvale s strani drugih, možnost, da se izrazimo in da nas razumejo, občutek, da smo bližnjemu koristni. Veselimo se, ko z učenjem pridobivamo novo znanje, ko na potovanjih in pri srečanjih odkrivamo nove razsežnosti, ko izkoristimo možnost, da delamo načrte za prihodnost. Pa tudi, ko preberemo kakšno leposlovno delo, občudujemo umetniško mojstrovino, poslušamo in igramo glasbo ali pogledamo kakšen film, ta izkušnja v nas lahko zbudi resnično veselje.

Vsak dan pa se srečujemo tudi z mnogimi težavami in v srcu nosimo skrb za prihodnost, tako da se lahko vprašamo, ali popolno in trajno veselje, h kateremu težimo, ni morda iluzija in beg od resničnosti. Veliko mladih se sprašuje: ali je dandanes popolno veselje res možno? In pri tem iskanju hodijo po različnih poteh, od katerih se nekatere izkažejo za napačne ali vsaj nevarne. A kako naj razlikujemo zares trajno veselje od neposrednih in varljivih užitkov? Kako naj v življenju odkrijemo pravo veselje, ki bo trajalo in nas ne bo zapustilo niti v težkih trenutkih?

2. Bog je izvir pravega veselja

V bistvu vsako resnično veselje, tako vsakodnevno majhno kot veliko življenjsko, izvira iz Boga, tudi če se to ne pokaže na prvi pogled, saj je Bog občestvo večne ljubezni, neskončno veselje, ki ne ostaja zaprto samo vase, temveč se širi na tiste, ki jih On ljubi in ki ljubijo njega. Bog nas je ustvaril po svoji podobi za ljubezen, da bi na nas izlil to svojo ljubezen in bi nas napolnil s svojo navzočnostjo ter s svojo milostjo. Bog želi, da smo deležni njegovega božanskega in večnega veselja in nam razodeva, da je vrednost in globok smisel našega življenja v tem, da nas On sprejme in ljubi, to pa ne s krhkim človeškim sprejemanjem, temveč z brezpogojnim božanskim sprejemanjem: jaz sem zaželen, imam svoje mesto na svetu in v zgodovini, mene osebno ljubi Bog. Če pa me Bog sprejema in ljubi in sem jaz prepričan v to, potem z jasnostjo in gotovostjo

vem, da je dobro, da sem, da obstajam.

Ta neskončna Božja ljubezen do vsakega od nas se na popoln način uresničuje v Jezusu Kristusu. V Njem najdemo veselje, ki ga iščemo. V evangeliju vidimo, kako je za dogodke ob začetku Jezusovega življenja značilno veselje. Ko nadangel Gabrijel oznanj Devici Mariji, da bo mati Odrešenika, začne z besedami: »*Razveseli se!*« (prim. Lk 1,28) Ob Jezusovem rojstvu je Gospodov angel rekel pastirjem: »*Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod.*« (Lk 2,10–11) In ko so modri, ki so iskali dete, zagledali zvezdo, »*so se silno razveselili*« (Mt 2,10). Vzrok za to veselje je torej bližina Boga, ki je postal eden izmed nas. In to je imel v mislih sveti Pavel, ko je pisal kristjanom v Filipe: »*Veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se. Vaša dobroti bodi znana vsem ljudem. Gospod je blizu.*« (Flp 4,4–5) Prvi razlog za naše veselje je bližina Gospoda, ki me sprejema in me ljubi.

In dejansko se pri srečanju z Jezusom vedno rodi veliko notranje veselje. To vidimo v mnogih evangeljskih odlomkih. Spomnimo se na Jezusov obisk pri Zaheju, nepoštenemu izterjevalcu davkov, javnemu grešniku, ki mu Jezus reče: »*Danes moram ostati v tvoji hiši.*« In Zahej »*ga je z veseljem sprejel*«, kot poroča evangelist Luka (Lk 19,5–6). To je veselje nad srečanjem z Gospodom; čuti Božjo ljubezen, ki lahko preobrazi celotno življenje in prinese odrešenje. In Zahej se odloči, da bo spremenil življenje in dal polovico svojega imetja ubogim.

Ob uri Jezusovega trpljenja se ta ljubezen razodene v vsej svoji moči. V zadnjih trenutkih njegovega zemeljskega življenja, pri večerji s svojimi prijatelji, je rekel: »*Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil. Ostanite v moji ljubezni! ... To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno.*« (Jn 15,9.11) Jezus želi pripeljati svoje učence in vsakega od nas do polnosti veselja, ki ga On živi skupaj z Očetom, da bi bila ljubezen, s katero ga Oče ljubi, v nas (prim. Jn 17,26). Krščansko veselje pomeni, da se odpremo tej Božji ljubezni in pripadamo Njemu.

Evangeliji pripovedujejo, da sta prišli Marija Magdalena in druga Marija pogledat grob, kamor so Jezusa položili po njegovi smrti, in sta od angela slišali pretresljivo vest o njegovem vstajenju. Hitro sta torej zapustili grob in »*s strahom ter velikim veseljem*«, kakor omenja evangelist, stekli, da bi sporočili učencem veselo novico. Jezus pa jima je prišel naproti in rekel: »*Pozdravljeni!*« (Mt 28,8–9) Ponudi jima veselje odrešenja: Kristus je živi, je Tisti, ki je premagal zlo, greh in smrt. On je navzoč sredi med nami kot Vstali, »*vse dni do konca sveta*« (Mt 28,20). Zlo nima zadnje besede o našem življenju. Vera v Kristusa Odrešenika nam pravi, da Božja ljubezen zmaga.

To globoko veselje je sad Svetega Duha, ki iz nas napravlja Božje otroke, sposobne, da živimo in okušamo njegovo dobroto, da se obračamo na Njega z besedo »*Aba*«, Oče (prim. Rim 8,15). Veselje je znamenje njegove prisotnosti in njegovega delovanja med nami.

3. Ohranjati krščansko veselje v srcu

Na tem mestu se vprašajmo: kako naj prejmemo in ohranimo ta dar globokega veselja, duhovnega veselja? Nek psalm pravi: »*Veseli se v Gospodu, česar si želi tvoje srce, ti bo naklonil.*« (prim. Ps 37,4) In Jezus razlaga: »*Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skritemu na njivi, ki ga je nekdo našel in spet skrnil. Od veselja nad njim je šel in prodal vse, kar je imel, in kupil tisto njivo.*« (Mt 13,44) To, da najdemo in ohranimo duhovno veselje, se začne ob srečanju z Gospodom, ki prosi, naj mu sledimo, naj se pogumno odločimo, da vse usmerimo Vanj. Dragi mladi, naj vas ne bo strah zastaviti svojega življenja, tako da v njem naredite prostor za Jezusa Kristusa in njegov evangelij; to je pot, da dosežemo mir in resnično srečo v notranjosti nas samih, to je pot za pravo uresničenje našega življenja Božjih otrok, ustvarjenih po njegovi podobi in podobnosti.

Iskati veselje v Gospodu: veselje je sad vere, tega, da vsak dan priznamo njegovo prisotnost in njegovo prijateljstvo: »*Gospod je blizu!*« (Flp 4,5); da Vanj postavimo naše zaupanje, da rastemo v njegovem spoznanju in ljubezni do Njega. »*Leto vere*«, ki ga bomo začeli čez nekaj mesecev, nam bo v pomoč in spodbudo. Dragi prijatelji, učite se opazovati, kako Bog deluje v vaših življenjih, odkrijte, da se skriva v središču dogodkov vašega vsakdanjega življenja. Verjemite, da je On vedno zvest zavezi, ki jo je sklenil z vami na dan vašega krsta. Vedite, da vas ne bo nikoli zapustil. Pogosto obračajte svoj pogled k Njemu. Na križu je daroval svoje življenje, ker vas ljubi. Premišljevanje tako velike ljubezni prinaša v naša srca upanje in veselje, ki ju nič ne more premagati.

Iskati Gospoda, ga srečati v življenju, pomeni tudi, da sprejmemo njegovo besedo, ki je veselje za srce. Prerok Jeremija je zapisal: »*Če so prišle tvoje besede, sem jih požiral, tvoja beseda mi je bila v radost in veselje srca.*« (Jer 15,16) Učite se brati in premišljevati Sveto pismo. Tam boste našli odgovore na najgloblja vprašanja resnice, ki se porajajo v vašem srcu in v vaših mislih. Božja beseda odkriva čudeže, ki jih je Bog storil v zgodovini človeka in nas vesele odpira za hvalo in češčenje: »*Pridite vriskajmo Gospodu ... pokleknimo pred Gospodom, ki nas je naredil.*« (Ps 95,1.6)

Na poseben način je tudi bogoslužje izvrsten kraj, kjer izražamo veselje, ki ga Cerkev zajema od Gospoda in posreduje svetu. Vsako nedeljo pri evharistiji krščanske skupnosti obhajajo osrednjo skrivnost odrešenja: Kristusovo smrt in vstajenje. To je eden od temeljnih trenutkov na poti vsakega Gospodovega učenca, ko se ponavzočuje njegova daritev iz ljubezni; to je dan, ko srečamo vstalega Kristusa, poslušamo njegovo besedo, se hranimo z njegovim telesom in njegovo krvjo. Nek psalm pravi: »*To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo se in se ga veselimo.*« (Ps 118,24) In pri velikonočni vigiliji Cerkev poje Velikonočno hvalnico, Exultet, ki je izraz veselja ob zmagi Jezusa Kristusa nad grehom in smrtjo: »*Veseli se zdaj, nebeška množica angelov ... Veseli se tudi vsa zemlja, ožarjena s takim sijajem ... in to svetišče naj odmeva od veselega vzklikanja množic!*« Krščansko veselje se rojeva v spoznanju, da nas ljubi Bog, ki je postal človek, ki je dal za nas svoje življenje in je porazil zlo in smrt; to je življenje iz ljubezni do

njega. Mlada karmeličanka, sveta Terezija Deteta Jezusa je zapisala: »*Jezus, moje veselje je ljubezen do tebe!*« (P 45, 21. januar 1897).

4. Veselje ljubezni

Dragi prijatelji, veselje je tesno povezano z ljubeznijo: to sta dva neločljiva darova Svetega Duha (prim. Gal 5,22). Ljubezen ustvarja veselje in veselje je ena od oblik ljubezni. Blažena Mati Terezija iz Kalkute je kot odmev na Jezusove besede: »*Večja sreča je dajati kakor prejemati,*« (Apd 20,35) rekla: »*Veselje je mreža ljubezni, da z njo lovimo duše. Bog ljubi tistega, ki daje z veseljem. In tisti, ki daje z veseljem, daje več.*« Božji služabnik Pavel VI. pa je zapisal: »*V Bogu samem je vse veselje, ker je vse dar.*« (Apostolska spodbuda O krščanskem veselju, 9. maj 1975)

Ko razmišljam o različnih okoljih vaših življenj, bi vam rad rekel, da ljubezen pomeni konstantnost, zvestobo, izpolnjevanje obveznosti. To pa v prvi vrsti znotraj prijateljstev: naši prijatelji pričakujejo, da smo iskreni, vdani in zvesti, ker prava ljubezen vztraja tudi v težavah in kljub njim. Enako pa velja za delo, študij in službe, ki jih opravljate. Zvestoba in vztrajanje v dobrem vodita k veselju, tudi če to včasih ni neposredno.

Da bi vstopili v veselje ljubezni, smo poklicani tudi k velikodušnosti, ko se ne zadovoljimo s tem, da darujemo najmanj, temveč se v življenju trudimo do konca, s posebno pozornostjo do najbolj potrebnih. Svet potrebuje sposobne in velikodušne moške in žene, ki se bodo postavili v službo skupnemu dobremu. Trudite se, da boste resno študirali; razvijajte vaše talente in jih od danes naprej postavite v službo bližnjega. Išcite načine, kako boste tam, kjer se nahajate, pomagali napraviti družbo bolj pravično in človeško. Naj celotno vaše življenje vodi duh služenja, na pa duh oblastnosti, materialnega uspeha in denarja.

Glede velikodušnosti ne morem, da ne bi omenil nekega posebnega veselja, ki nastopi, ko odgovorimo na klic, da vse svoje življenje darujemo Gospodu. Dragi mladi, naj vas ne bo strah Kristusovega klica v redovno, samostansko in misijonarsko življenje ali v duhovništvo. Bodite prepričani, da On obsipa z veseljem tiste, ki mu na ta način posvetijo življenje in odgovorijo na njegovo povabilo, naj zapustijo vse, da bi bili z Njim in se z nedeljenim srcem posvetijo služenju bližnjim. Prav tako je On veliko veselje pripravil tudi za moža in ženo, ki se popolnoma darujeta drug drugemu v zakonu, da bi ustvarila družino in postala znamenje Kristusove ljubezni do njegove Cerkve.

Rad bi opozoril še na tretji vidik, kako lahko vstopimo v veselje ljubezni: tako da v vašem življenju in v življenju vaših skupnosti razvijate bratsko skupnost. Med skupnostjo in veseljem obstaja tesna vez. Ni naključje, da je sveti Pavel svojo spodbudo zapisal v množini; ne obrača se na vsakega posebej, temveč odločno pravi: »*Vedno se veselite v Gospodu!*« (Flp 4,4) Samo skupaj, ko živimo v bratski skupnosti, lahko izkusimo to veselje. Knjiga Apostolskih del takole opisuje prvo krščansko skupnost: »*Lomili so kruh po domovih ter uživali hrano z veseljem in preprostim srcem.*« (Apd 2,46)

Tudi vi se trudite, da bodo krščanske skupnosti lahko izbrani kraji povezovanja, pozornosti in skrbi drug za drugega.

5. Veselje spreobrnjenja

Dragi prijatelji, da bi živeli v pravem veselju moramo prepoznati tudi skušnjave, ki nas od njega oddaljujejo. Današnja kultura nas pogosto navaja, da iščemo neposredne cilje, uresničenje in užitke, pri tem pa spodbuja nestanovitnost namesto vztrajnosti v naporih in zvestobe obveznostim. Sporočila, ki jih prejimate in vam prikazujejo narejeno srečo, vas potiskajo v logiko potrošništva. Izkušnja nas uči, da imetje ne sovпада s srečo: veliko oseb pogosto zapade v brezup in žalost ter v življenju čuti praznino, čeprav materialne dobrine posedujejo v preobilju. Če želimo ostati v veselju, smo poklicani, da živimo v ljubezni in resnici, da živimo v Bogu.

Božja volja pa je, da smo srečni. Zato nam je dal konkretna navodila za našo pot: zapovedi. Če jih spoštujemo, najdemo pot življenja in sreče. Tudi če na prvi pogled mogoče izgledajo kot skupek prepovedi, skoraj kot ovira za svobodo, se takrat, ko jih pozorneje preišljujemo v luči Kristusovega sporočila, pokažejo kot nabor bistvenih in dragocenih pravil, ki vodijo do srečnega življenja, uresničenega po Božjem načrtu. Kako pogosto pa ugotavljamo nasprotno, da nas načrti, ki se ne ozirajo na Boga in na njegovo voljo, vodijo v razočaranje, žalost in občutek poraženosti. Greha kot zavračanje, da bi mu sledili, kot žalitev njegovega prijateljstva, odpre naše srce za sence.

In če kristjanova pot včasih ni lahka in če pri trudu za zvestobo Gospodovi ljubezni naletimo na ovire ali pademo, nas Bog v svojem usmiljenju ne zapusti, temveč nam vedno ponuja možnost, da se vrnemo k Njemu, se spravimo z Njim in izkusimo veselje njegove ljubezni, ki odpušča in ponovno sprejema.

Dragi mladi, pogosto se vračajte k zakramentu pokore in sprave! Pri tem zakramentu ponovno najdemo veselje. Prosite Svetega Duha za luč, da bi znali prepoznati vaš greh in za sposobnost, da boste prosili Boga za odpuščanje, ko boste k temu zakramentu vztrajno, resno in zaupno pristopali. Gospod vas bo vedno sprejel odprtih rok, vas bo očistil in vas popeljal v svoje veselje: v nebesih se bodo veselili že enega samega grešnika, ki se spreobrne (prim. Lk 15,7).

6. Veselje v preizkušnjah

Na koncu pa bi lahko v našem srcu ostalo vprašanje, če je res možno živeti v veselju tudi sredi vseh življenjskih preizkušenj, posebej najtežjih in najbolj skrivnostnih, če hoja za Gospodom in zaupanje Vanj res vedno osrečuje.

Odgovor lahko najdemo v izkušnjah vam podobnih mladih, ki so ravno v Kristusu našli luč, ki more dati moč in upanje tudi sredi najtežjih situacij. Blaženi Pier Giorgio Frassati (1901–1925) je doživel

veliko preizkušenj v svojem, čeprav kratkem, življenju, od katerih ga je ena, v zvezi z njegovim čustvenim življenjem, globoko prizadela. Ravno v tej situaciji je pisal sestri: »*Sprašuješ me, če sem vesel; kako ne? Dokler mi bo vera dajala moč, bom vedno vesel! Katoličan ne more drugače, kot da je vesel ... Cilj, za katerega smo bili ustvarjeni, nam kaže pot, ki ni žalostna pot, pa čeprav bi bila posejana z mnogimi trni: ta pot je sreča tudi v bolečinah.*« (Pismo sestri Luciani, Torino, 14. februar 1925) In ko ga je blaženi Janez Pavel II. predstavljal kot zgled, je o njem povedal: »*Bil je mlad fant razburljivega veselja, veselja, ki je presegalo mnoge težave njegovega življenja.*« (Govor mladim, Torino, 13. april 1980)

Nam bliže je mlada Chiara Badano (1971–1990), nedavno razglašena za blaženo, ki je doživela, kako lahko ljubezen preoblikuje bolečino in jo skrivnostno napolni z veseljem. Pri 18. letih, ko je v nekem trenutku posebej trpela zaradi raka, je Chiara molila k Svetemu Duhu in ga prosila za mlade iz svojega gibanja. Poleg tega, da je molila za svoje ozdravljenje, je Boga prosila, da bi s svojim Duhom razsvetlil vse te mlade, da bi jim dal modrost in svetlobo: »*To je bil zares Božji trenutek: telesno sem zelo trpela, a duša je prepevala.*« (Pismo Chiari Lubich, Sassello, 20. december 1989) Ključ za njen mir in njeno veselje je bilo popolno zaupanje v Gospoda in sprejemanje tudi boleznih kot skrivnostnega izraza njegove volje v njeno dobro in dobro vseh. Pogosto je ponavljala: »*Če to hočeš ti, Jezus, hočem tudi jaz.*«

To sta dve preprosti pričevanji med mnogimi drugimi, ki dokazujeta, kako pravi kristjan nikoli ni obupan in žalosten, tudi v najtežjih preizkušnjah, in kažeta, da krščansko veselje ni beg od resničnosti, temveč nadnaravna moč za soočanje in življenje v težavah vsakdanjika. Vemo, da je križani in vstali Kristus z nami, da je vedno zvesti prijatelj. Kadar smo deležni njegovega trpljenja, smo deležni tudi njegove slave. Z Njim in v Njem se trpljenje spreminja v ljubezen. In tam odkrijemo veselje (prim. Kol 1,24).

7. Priče veselja

Dragi prijatelji, za zaključek bi vas rad spodbudil, da postanete misijonarji veselja. Ne moremo biti srečni, če drugi to niso: zato moramo veselje deliti naprej. Pojdite in pripovedujte drugim mladim o vašem veselju, da ste našli tisti dragoceni zaklad, ki je sam Kristus. Veselja vere ne moremo ohraniti samo zase: da bi ostalo pri nas, ga moramo posredovati naprej. Sveti Janez pravi: »*Kar smo videli in slišali, oznanjamo tudi vam, da bi bili tudi vi v občestvu z nami ... To vam pišemo zato, da bi bilo naše veselje dopolnjeno.*« (1 Jn 1,3–4)

Včasih nam krščanstvo prikazujejo kot življenjsko ponudbo, ki zatira našo svobodo in je v nasprotju z našo željo po sreči in veselju. A ta podoba ne ustreza resničnosti! Kristjani so zares srečni možje in žene, ker vedo, da niso nikdar sami, saj jih vedno podpira Bog s svojimi rokami! To je predvsem vaša naloga, mladi Jezusovi učenci, da pokažete svetu, da vera prinaša resnično, polno in trajno srečo in veselje. Če pa se zdi, da je svet včasih utrujen in naveličan nad življenjem kristjanov, takrat vi prvi pokažite vesel in srečen obraz vere. Evangelij je »*vesela novica*«, da nas

Bog ljubi in da je Njemu pomemben vsak od nas. Pokažite svetu, da to drži!

Bodite torej navdušeni misijonarji nove evangelizacije! Tistim, ki trpijo, tistim, ki iščejo, prinašajte veselje, ki ga Jezus hoče dati. Ponesite ga v vaše družine, v vaše šole in univerze, na vaša delovna mesta in v vaše skupine prijateljev, tja, kjer živite. Videli boste, da je nalezljivo. In prejeli ga boste stokratno: veselje odrešenja za vas same, veselje, ko boste opazovali delovanje Božjega usmiljenja v srcih. Na dan vašega poslednjega srečanja z Gospodom vam bo On lahko rekel: *»Dobri in zvesti služabnik, vstopi v veselje svojega Gospodarja!«* (Mt 25,21)

Devica Marija naj vas spremlja na tej poti. Ona je sprejela Gospoda vase in je zapela Magnifikat, hvalnico veselja: *»Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku.«* (Lk 1,47) Marija je v celoti odgovorila na Božjo ljubezen in svoje življenje izročila Njemu v ponižnem in popolnem služenju. Imenujemo jo *»vzrok našega veselja«*, ker nam je dala Jezusa. Naj vas Ona pripelje do tistega veselja, ki vam ga nihče ne bo mogel vzeti!

V Vatikanu, 15. marca 2012

papež Benedikt XVI.

[1] Svetovni dan mladih letos obhajamo na cvetno nedeljo, 1. aprila 2012.

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana